

DĚTSKÉ HRY

Dus zlo hned v počátku!

Jarní slunéčko osušilo poněkud půdu a čilá mládež vesele si hraje. Zde několik hochů hledí si míče, onde hlouček
5 pilně pohazuje semelem, jiní hrají si na honěnou, jiní na schovávanou a mnohé jiné hry. Za stodolou sešlo se několik věrných kamarádů, kteří se od ostatních hráčů odtrhli. Nejstarší z nich vyňal z hluboké kapsy, jejíž vrch byl odtržen, několik knoflíků a zvolal vesele: „Kdo platí šest?“
10 Ostatní nedali mu dlouho čekat. A štěstí mu přálo — vyhrál čtyřikrát po sobě. Nato utvořilo se několik dvojic, jejichž jednotlivci se sehnuli proti sobě, a hra byla v proudu. Štěstí přálo hned tomu, hned onomu. Jen Fráňa měl stále smůlu. Ať sám házel, ať jiným plácel, pořád prohrával.
15 Zpočátku nevšímal si příliš své smůly, ale když se zásoba knoflíků tenčila, počal se ho zmocňovat nepříjemný pocit, podobný asi strachu. Myslí si však, že musí vyhrát stůj co stůj, a tak onen nepříjemný pocit poněkud zaplašil. Ale prohra sedla mu dnes na šíji a nechtěla od něho. Vida, že
20 knoflíků stále ubývá, plácel jen po dvou neb po třech, aby co nejdéle se zásobou vydržel. Nato se mu podařilo několikrát vyhrát menší sázku. Výhra jevila účinek okamžitě. Oči jasněji zasvítily, hrdlo přestalo se svírat, i hrud volněji se dmula. Rozumí se, že i chuť ke hře se zvětšila.
25 Fráňa plácel zase větší sázky. Ale ne dlouho, neboť se ukázalo, že se ho dnešní smůla nemíní spustit. Sotva se odvážil několikrát větší sázky, již neustával kamarád volati: „Moje výhra!“ A tak to šlo dále. Fráňa uskrovnul se zase na menší sázky, ale štěstí se dočkati nemohl. Stále
30 cítil, že knoflíků ubývá, ač se právě důkladně zásobil. Na půdě nezůstalo u obnošených obleků ani jediného. Všechny odřezal, avšak s bolem seznal, že již z nich zůstalo sotva deset. Ale i ty ve chvílce byly v kapse protivníka. Za tu dobu změnil se zase Fráňa. Tváře mu hořely, srdce rychleji
35 tlouklo, nohy jaksi ztěžkly; hlava mu šla kolem. Z hráčů však si ho nikdo nevšímal — všichni byli zabráni do hry

a mnozí ani nezpozorovali, že již nehraje. Fráňa nesetrval dlouho při hráčích, ale tiše zmizel. Jeho spoluhráč přidal se k ostatním. Sotva však Fráňovi zmizeli hráči z očí, již v něm opět rostla touha po hře. Jakýsi hlas stále mu šeptal, by se ještě pustil do hry, že snad přece vyhrá aspoň svoji prohru. Fráňa rád by byl uposlechl, ale nebylo knoflíků. Půjčovat od kamarádů se jednak styděl, jednak věděl, že by mu sotva půjčili. Tu mu projela hlavou myšlenka, by od svého obleku uřezal aspoň šest knoflíků a pustil se znova do hry. Ve chvílce ostrá kudla uřezovala hustý klůcek nití, jímž byl každý přišit. Tak získal z kalhot deset a z kabátu pět. Vždyť kalhoty stáhl pásem a kabátu se ani nikdo nevšimne. Ostatně již slunéčko pěkně hřeje, k čemu tedy kabát zapínati. — V duchu si myslil: „Musím vyhrát.“ Myšlenka tato zesílena byla jinou, která šeptala: „Včera začal Šimčík s jedním a k večeru odnášel půl kapsy, proč bys ty s patnácti nemohl učiniti totéž?“ Poslední dodala Fráňovi veselé nálady a již běžel, aby ještě jednou zkusil svého štěstí. Hráči se již zdvihali, majíce záda zdřevěnělá od několikahodinného sehnutí. Fráňa je však přinutil k opětné hře. Slunéčko již zapadlo za horu a zanechalo na celém západě krvavé červánky. Současně se západem vyprázdnila se opět kapsa Fráňova. Aby nebyl soudruhy vysmíván, vybídl je k rozchodu. Chtěl tak zapříti prázdnotu své kapsy. To se mu také zdařilo, neboť hráči hned uposlechlí, narovnávající své páteře, v kterých přímý postoj v prvých okamžicích vyvolával nepříjemné pocity, že se všichni mimovolně trochu dopředu nahýbali. Poté se rozešli.

Druhého dne seděl Fráňa již před vyučováním zamlklý, jelikož i ten nevěstil mnoho dobrého. Vzpomněl si totiž, že právě má pan učitel prohlížet, jsou-li všechny knoflíky v pořádku. Prohlídka počala a řada přišla konečně i na Fráňu. Na otázku, proč nemá u kabátu jediného knoflíku, neodpověděl, ale smutně sklopil hlavu i zrak. I na další otázky mlčel. Teprve po škole (po vyučování) přiznal se ke všemu a slíbil svatě, že vícekrát nebude hráti.

Proč však píše tuto drobnost? Abychom rozeznávali zhoubný karban od ušlechtilých her a dětem bránili ve

hrách v knoflíky a kuličky. Vždyť je tolik her ušlechtilých a užitečných — těm učme žáky. Navyknou-li si děti hned z mládí ušlechtilým hrám, budou i ve věku dospívajícím a dospělém voliti zábavy ušlechtilé a nezatouží po karbanu, který se právě v nižších vrstvách velmi rozmáhá a který jest jejich zhoubou. Hra v knoflíky a kuličky jest símě karbanu. Dusme toto zhoubné símě hned v počátcích!